

broščeńe tomu gorějstawańu s tych humarkych pschirownane; dejli pať złowel gorějstanusch, ga jo třebne, až won perwey žhwy huzhńony hordujō; a tať teke, gaž won wěrisch dej, ga jo třebne, až won to pschemožeńe k wěre dostańo. To jo Božy statk, aby wy wěrili do togo, kotaregož won jo poslat, žejo Jesus (Jan. 6, 29.)

Togodla teť my tať spiwamy:

Swojog Ducha mě k wěžeńu
 We tom słowe mě dawa,
 Aby we jog hochžońu
 Wšes ten śwět šček do nebjā,
 A mě porat k pschawej wěre,
 Kenž tu zašchnu helsku moz
 Wšewińo a šmertnu nož,
 Ab še nimerie mět dēre.

Te, kotarychž Bog hobroschijo, šu te we grěchach humarke złoweli, kotarež še jomu nēstawjaju.

Tych zartow nēhobroschijo won. S tymi nāma won žednogo gmejnstwa, lež rownož nēkotare wot Jesuša grońe: „Won goni zartow wen psches Beelzebuba, tych zartow hufchego.“ Našch Jesus bēšcho s hobšejžonego, kotaregož ten zart nimego huzhnil bēšcho, togo zarta psches Božy palž wen hugnať. Wono pať še stanu, gaž ten zart hujže, grońascho ten nimi, a te luže še žiwowachu. Nēkotare pať s nich žachu: „Won goni zartow wen psches Beelzebuba tych zartow hufchego,“ won ma gmejnstwo, kšche woni gronisch, s tymi zartom, a psches jogo moz goni won tych zartow wen. Kaťe šromoscheńe jo to ša togo šwētego we Israclu! Jesus pať hopoľažo, až tať ten zart